

Alegerea și harul

Alegerea și harul

Dumnezeu este suveran, iar omul este o ființă responsabilă

De la începutul istoriei Scripturii, două fapte importante formează baza relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii. Cea dintâi este că Dumnezeu Se arată ca absolut suveran. A doua, omul este o creatură inteligentă cu însușiri morale și astfel răspunzător față de Creatorul său.

Greșeala hipercalviniștilor și a arminienilor

Pentru unii oameni este o contradicție între suveranitatea lui Dumnezeu care se exprimă în alegerea unora pentru binecuvântare – și prezentarea harului către toți. Hipercalviniștii rezolvă dificultatea prin ignorarea responsabilității omului, în timp ce arminienii rezolvă situația prin ignorarea suveranității lui Dumnezeu. Dar amândouă aceste „soluții” nu sunt ale Scripturii, pentru că ele tăgăduiesc faptele arătate mai sus. Dificultatea reală este că mintea noastră redusă are greutate în înțelegerea gândurilor mărețe ale lui Dumnezeu.

Omul păcătos rămâne responsabil înaintea unui Dumnezeu suveran

Cel dintâi fapt se vede în Geneza 1.1: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Dumnezeu este suveran. Apoi Dumnezeu a creat om „după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” și a dat omului stăpânire (Gen. 1.26). Aici îl vedem pe om așezat ca reprezentant al lui Dumnezeu în creație. La început el era o persoană liberă, inteligentă, morală, pe deplin responsabilă pentru tot ce făcea. Acum, deși omul nu mai este fără păcat, ci este un căzut, responsabilitatea lui rămâne.

Una din cele mai mărețe mărturi ale suveranității lui Dumnezeu este de la Nebucadnețar, marele împărat dintre națiuni, în care suveranitatea umană își atinsese cea mai înaltă expresie. El spunea: „El (Dumnezeu) face după voia Sa în oștirea cerurilor și între locuitorii pământului; și nimeni nu poate să-l oprească mâna sau să-l zică: Ce faci?” (Daniel 4.35). Pe de altă parte, responsabilitatea omului în starea lui căzută este clar arătată în Romani 1.18-3.19, unde apostolul Pavel subliniază ruina completă a omenirii. Dacă păcatul ar fi distrus responsabilitatea unei persoane, atunci ar fi o scuză pentru starea de ruină a omului; dar apostolul arată că cel mai degradat păgân, cel mai rafinat închinător la idoli și cel mai religios evreu, toți sunt la fel, „fără scuză”.

Dumnezeu i-a ales pe credincioși înainte de întemeierea lumii – totuși evanghelia se vestește tuturor

Celor credincioși li se spune că Dumnezeu „ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii” (Efes. 1.4), de asemenea, „aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl” (1 Petru 1.2). Domnul a spus ucenicilor Săi că „nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15.16) și că „nimeni” nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis” (Ioan 6.44).

Va trebui atunci să tragem concluzia din aceste versete ale Scripturii că eforturile evanghelizării ar fi fără rost, că predicarea ei, în afara celor aleși de Dumnezeu, ar fi pierdere de timp? Să fim atenți la ceea ce făceau apostolii. În Fapte 2.40 Petru îi îndemna pe ascultătorii săi care erau străpuși în inimă: „Salvați-vă din generația aceasta perversă!” În Fapte 3.19 el spunea păcătoșilor răzvrățiți: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă!” Apostolul Pavel predica „pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20.21).

Ar fi trebuit oare ca apostolii să fi spus mai degrabă: „Voi nu puteți face nimic. Voi sunteți morți spiritual și de aceea nu aveți decât să așteptați ce l-o plăcea lui Dumnezeu. Dacă El v-a ales, veți fi mântuiți; dacă nu, veți fi pierduți.” – Sau ar fi trebuit oare ca apostolii să fi spus: „Omul este o persoană absolut liberă și este în stare să aleagă calea cea dreaptă dacă ea este prezentată înaintea lui într-un fel suficient de atrăgător. Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început și El nu are vreo preferință cu privire la unul sau la altul. De aceea trebuie să facem tot ce putem ca evanghelia să fie atractivă, în așa fel ca să câștigăm pe oameni.” – Totuși apostolii nu spuneau astfel de lucruri. Fapt este că dacă noi înclinăm numai spre unele din versetele arătate mai înainte în dauna altora, ne vom expune cuvintelor Domnului din Luca 24.25: „O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții!”

Ruina omului și intervenția lui Dumnezeu în har

Toate dificultățile de mai sus vor dispărea odată ce vom vedea clar adevăratul caracter al ruinii omului și al harului lui Dumnezeu. Păcătuiind, omul însuși s-a așezat sub o povară de vină și a ajuns să fie amenințat de judecată. A ajuns, de asemenea, să fie stăpânit de o fire în întregime rea, decăzută, și are o inimă (un eu lăuntric) care este „nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare” (Ieremia 17.9). În plus, păcatul a acționat ca un drog subtil care a dezumanizat și a pervertit rațiunea, voința și judecata omului încât „nu este niciunul care înțelege, nu este niciunul care-L caută pe Dumnezeu” (Romani 3.11). Chiar și în prezența harului și a chemărilor duioase ale evangheliei, oamenii resping pe Acela care vrea să-i salveze și preferă nebuniile goale și trecătoare ale lumii. Ca o „mare turmă de porci” (Matei 8.31, 32), se reped spre piere. De aceea, singura lor speranță este intervenția suverană a lui Dumnezeu.

„Silește-i să intre!”

Parabola celor invitați la „cina cea mare” din Luca 14.15-24 ilustrează acest fapt. Masa la care „toate sunt gata” reprezintă binecuvântările spirituale care rezultă din moartea lui Hristos, cu un mare preț. Toate sunt gata, totuși niciunul nu vine încă. Mai este nevoie de ceva: misiunea Duhului Sfânt, prezentată de mergerea robului pe la drumuri și la garduri. Casa a fost umplută numai pentru că el i-a silit (i-a forțat) pe oameni să intre. De aceea, odată ce am înțelege cât de extinsă este ruina noastră ca urmare a păcatului, vom înțelege că lucrarea suverană a lui Dumnezeu în alegerea noastră și atragerea noastră la El prin puterea Duhului Sfânt care silește pe oameni este singura noastră speranță. În loc să ne certăm cu privire la această parte a adevărului, ea ne va pleca inimile în închinare și mulțumire înaintea Lui.

Harul din inima lui Dumnezeu către toți

Totuși omul nenorocit, decăzut, care singur se distruge, este încă o creatură responsabilă. Rațiunea, voința și judecata lui sunt pervertite, dar nu distruse. De aici, întinderea mare a harului lui Dumnezeu. În Romani 9 și 11, unde alegerea este marele subiect, îndurarea este menționată mereu și mereu. Iar harul este revărsarea măreață a inimii lui Dumnezeu față de cei în întregime păcătoși și fără merit. El nu cunoaște restricții, include pe „toți oamenii” (1 Timotei 2.3-6); și „unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20).

Vedem har în marea misiune dată de Hristos înviat ucenicilor Săi, „să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim” (Luca 24.47). Aceste directive erau asemănătoare cu cele date de împăratul din parabola nunții fiului, în Matei 22.1-14: „Duceți-vă deci la răspântiile drumurilor și, pe câți îi veți găsi, invitați-i la nuntă.” În această parabolă avem „robi”, nu „Robul” ca în Luca 14. Robii nu sunt imagine a Duhului Sfânt în lucrările Sale suverane și secrete, ci oameni mântuiți care împlinesc, simplu, slujba împăratului. Ei invită pe toți câți îi găsesc, fără să întrebe ceva despre caracterul lor sau dacă oamenii sunt aleși sau nu. Toți cei care ascultă sunt adunați, și răi, și buni în ochii oamenilor, și sala de nuntă este „umplută cu oaspeți”.

Adevărul alegerii nu este o predică în calea vestirii evangheliei

Știind că „Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred” (1 Corinteni 1.21), evanghelistul vestește evanghelia în lung și în lat. Când oamenii cred mesajul lui, el recunoaște meritele Duhului Sfânt și se bucură de ei, știind alegerea lor de către Dumnezeu (1 Tes. 1.4).

Nu este nimic în adevărul alegerii care să împiedice căutarea sufletelor (deși alegerea este un adevăr al familiei, nu ceva care să fie predicat celor nemântuiți. Ed.). Înșuși faptul că cineva caută arată că este atras de Tatăl. Ideea că un păcătos ar căuta cu disperare pe Mântuitorul în această zi de har și totuși nu i s-ar răspunde (și prin urmare ar fi pierdut pentru veșnicie) pentru că n-ar fi fost ales este o deformare teribilă a adevărului. Cuvintele Domnului sunt: „căutați și veți găsi” (Matei 7.7). De fapt, alegerea nu se predică celui păcătos. Niciodată nu este folosită în Biblie în vreo predicare a evangheliei, deși este deseori menționată pentru a întări credința celor credincioși. Alegerea în general produce dificultăți celor nemântuiți numai când un predicator lipsit de pricepere o ia din locul ei potrivit în Scriptură și o aduce înaintea ascultătorilor săi nemântuiți.

Dumnezeu a ales în lumina deplină a preștiinței Sale

Suntem „aleși... după preștiința lui Dumnezeu Tatăl (1 Petru 1.1, 2). Alegerea este deci deosebită de preștiința lui Dumnezeu, dar este bazată pe ea. (De notat: În 1 Petru 1.2 se vorbește despre „știința mai dinainte” a lui Dumnezeu a celor aleși, iar în 1 Petru 1.20 despre Hristos, ca miel, „cunoscut dinainte”. n.t.). Alegerea lui Dumnezeu nu este ca o tragere la sorți oarbă, fatalistică. Acesta ar fi un gând curat păgân. Dumnezeu a ales în lumina deplină a preștiinței Lui. Deci niciun păcătos care dorește în adevăr să fie salvat nu va găsi ușa închisă pentru că n-ar fi unul dintre cei aleși. De fapt, însăși dorința lui este roada lucrării Duhului Sfânt. De asemenea, alegerea lui Dumnezeu (cum a fost cu Iacov și cu Esau) este totdeauna îndreptățită de rezultate (de comparat Romani 9.12-13 cu Maleahi 1.2-3).

Alegerea nu este bazată pe cunoașterea mai dinainte a credinței noastre

(Niciodată nu ni s-a spus ce era în cunoașterea divină care să ne determine alegerea. Cu toate acestea, ea nu era bazată pe cunoașterea mai dinainte a credinței noastre sau al vreunui merit al nostru, pentru că aceasta ar fi însemnat ca mântuirea să se fi bazat pe faptele noastre, și nu numai pe har (Rom. 9.11; Efes. 2.8-9 și 2 Timotei 1.9). De fapt, nu ne putem lăuda că am avea credință, când un altul nu are, pentru că și credința noastră este darul pe care ni l-a făcut Dumnezeu: „Pentru că prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2.8-9) Ed.)

Alegerea este în perfectă armonie cu caracterele Sale divine

Nicioată nu ni se spune de ce Dumnezeu n-a ales, simplu, pe oricine. Ar fi putut fi în stare mintea noastră redusă să înțeleagă rațiunile Sale, dacă El ar fi ales să ne explice căile Sale infinite? Dar putem fi siguri că toate căile lui Dumnezeu sunt în perfectă armonie cu faptele că „Dumnezeu este lumină” și „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 1.5; 4.8). Dacă oamenii vor încă să discute contradictoriu, noi să fim mulțumiți cu Scriptura, care spune: „Iată, îți voi răspunde... pentru că Dumnezeu este mai mare decât omul. De ce te plângi împotriva Lui? Pentru că El nu dă socoteală de niciuna din faptele Sale” (Iov 33.12, 13). Și după toate, El fiind Dumnezeu, ce trebuie să fie El? De citit și Romani 9.14-24.

Omul incapabil este totuși responsabil

Unii se miră cum poate fi omul socotit responsabil, când el este atât de incapabil de a alege ce este drept. Folosind exemplul sârmanei femei arestată de 201 ori pentru că făcea dezordine fiind beată, scuza ar fi că, deoarece ea era atât de degradată încât era incapabilă să reziste alcoolului sau să aleagă o viață mai bună, ea nu mai era responsabilă în niciun fel. Dar scuza ei nu i-ar fi fost de folos. Nicio persoană cu mintea sănătoasă nu crede că dacă cineva s-a cufundat foarte jos într-o crimă ar fi scăpat de responsabilitate și de pedeapsă. Prin păcat, omul s-a afundat într-o perversitate și incapacitate de nemăsurat, dar responsabilitatea lui rămâne.

Către toți și pentru toți cei care cred

Harul arătat (de bunăvoie) înseamnă că intențiile evangheliei lui Dumnezeu îi cuprinde pe toți, și nicidecum că mântuirea noastră ar fi, simplu, alegerea noastră, a așa-numitei voințe „libere” a noastră. Hristos a murit pentru toți (1 Timotei 2.4-6) și evanghelia este trimisă gratuit, din belșug către toți – cu atâta bunăvoință ca și cum toți ar primi-o, deși unii o vor respinge. Totuși mulțimi de oameni o primesc și atunci dreptatea lui Dumnezeu care este „către toți” în intenții, este „peste toți cei care cred”, ca fapt împlinit (Romani 3.22-24). Aceștia sunt mântuiți prin har, prin credință; și aceasta nu de la ei înșiși, ci este darul lui Dumnezeu (Efes. 2.8, 9). Binecuvântarea lor este de la Dumnezeu de la început până la sfârșit, și ei se pot socoti ca aleși de El.

Păcătosul trebuie să-L primească pe Hristos, nu să-L aleagă

Păcătosul trebuie să-l primească, nu să-l aleagă pe Hristos. A alege este un cuvânt activ, care implică anumite puteri de a deosebi lucrurile și selectare personală, puteri pe care omul păcătos nu le are. A primi este un cuvânt pasiv, care arată că păcătosul a intrat în favoarea oferită de Dumnezeu. Toți cei care L-au primit pe Hristos (Ioan 1.12) sunt mântuiți; și primirea aceasta a fost rezultatul lucrării plină de har a lui Dumnezeu în nașterea din nou (Ioan 1.13), nu al vreunei așa-numite voințe libere, pe care omul n-o mai are.

Să îndemnăm pe cei păcătoși să se pocăiască și să creadă

Totuși este corect să îndemnăm pe credincioși să se pocăiască și să creadă. Așa făcea Domnul nostru, în Marcu 1.15, și așa a făcut Petru în Fapte 3.19 și Pavel în Fapte 16.31; 20.21 și 26.20. Trebuie să spunem tuturor că credința este principiul prin care Dumnezeu îndreptățește pe păcătos și de asemenea să îndemnăm pe oameni să creadă. Faptul că credința este în întregime rezultatul lucrării lui Dumnezeu în suflet și că orice creștere spirituală a celui credincios este numai prin lucrarea Duhului Sfânt, nu este nicidecum împotriva îndemnării oamenilor de către cei care slujesc lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spunea că vestea evanghelia „cu multă luptă” (1 Tes. 2.2) și „îi înduplecăm pe oameni” (2 Corinteni 5.11). Aceste exemple arată voia lui Dumnezeu, indiferent de orice argument care ar fi împotriva.

Necesară slăbiciunea, nu puterea

Poate vreun păcătos și-ar aduce scuza că nu poate crede până ce Dumnezeu îi va da puterea necesară. Totuși și pocăința și credința au nevoie de slăbiciune din partea omului, nu de putere. A te pocăi înseamnă a recunoaște adevărul cu privire la tine; a crede înseamnă a-ți rezema pe Hristos sufletul tău zdrobit. La cuvântul lui Dumnezeu omul ajunge întărit, așa cum vedem cu cel care avea mâna uscată (Luca 6.6-10). Puterea de a-și întinde mâna a venit chiar în clipa când Hristos i-a vorbit. Dacă păcătosul este neliniștit că n-ar putea crede, Dumnezeu îi va da abilitatea necesară; pentru că dacă are de la El chiar și cea mai mică sclipire de dorință după Hristos în inima lui, harul îl va aduce la o credință clară și la mântuire. Vezi Filipeni 1.6.

Să nu permiți ca ceea ce nu știi să tulbure ceea ce știi

Remarca de mai sus ar putea fi de la unul care, simplu, vrea să fie împotrivor cu vorba, și în acest caz ar trebui să-l lăsăm în pace. Totuși, dacă cineva are o adevărată neliniște și neînțelegere, l-aș îndemna să primească odihna prin simpla încredere în Mântuitorul și să creadă aceste adevăruri care sunt atât de clare încât „cei care merg pe calea aceasta, chiar nebuni, nu se vor rătăci” (Isaia 35.8). De asemenea, l-aș îndemna să nu se ocupe cu întrebări despre suveranitatea lui Dumnezeu pe care nu le-ar putea înțelege. Niciodată să nu permiți ca ceea ce nu știi să tulbure ceea ce știi! Niciodată să nu uiți că Hristos, care a spus: „Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine”, imediat a adăugat: „și pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” Ioan 6.37).

clickbible.org